

Kaksoistähti

LUKU 1: Housut

Ei kai koskaan ole liian myöhäistä muuttua ihmisenä.

Varhaiset auringon säteet maalailevat kirkkaita kaistaleita Helsingin siluettiin. Katukuva on rauhallinen ja unelias ennen aamuruuhkia.

Se vaatii vain päättäväisyyttä ja pitkäjänteisyyttä.

”Helvetti, toppa jäi työtakin taskuun...”, Hannes tavailee mielessään unen haihtuessa. Hän nousee sängyltä ja sammuttaa puhelimestaan herätyksen, joka ei ole vielä ehtinyt soida. Hannes viikaa peiton ja tyynyt pois sängyltä, nostelee ne ikkunan edessä roikkuvalle puiselle ritilikölle ja avaa ikkunan. Kevyt tuulen vire käy Hannesin kasvoille. Patja jää hengittämään paljaana matalalle sängynkehikolle, kun Hannes poistuu huoneesta.

Keittiön tasot ovat paljaat ja puhtaat, kuin kukaan ei vakituisesti asuisi täällä. Poikkeuksena on jääkaapin ovi, johon on kiinnitetty joogakoulun käyntikortti, vegaanisen kahvilan flayeri, YAD-tarra sekä käsin kirjoitettu vihersmoothieresepti. Reseptin muste on jo hieman haalistunut ja paperiin on ilmestynyt muutama roiske. Se, sekä kasvi keittiön pöydällä ovat ainoat merkit siitä, että asunto on asutettu. Ja tarkemmalla tarkastelulla pöydällä oleva pieni viherkasvin lehti paljastuu sekin tekokukaksi.

Hannes kaataa itselleen lasillisen vettä keittiön hanasta, jonka hän juo seisaaltaan. Hanasta tulleet roiskeet hän pyyhkii saman tien tiskirätillä. Hannes asettelee tiskirätin kuivauskaapin sisälle kuivumaan sille tarkoitettulle paikalle. Hyllyillä on yksi kappale kutakin astiaa.

Hän jatkaa aamurutiiniensa suorittamista: käy vessassa, pesee hampaansa ja käyttää hammaslankaa. Hannes vaihtaa urheiluvaatteisiinsa ja käy aamulenkillä. Palattuaan juoksemasta hän peseytyy, pukeutuu ja petaa sängyn.

Keittiössä Hannes valmistaa itsellensä aamiaisen, jota varten hän mittaa vaa’alla ja mittalusikoilla vihersmoothien ainesosat. Smoothie on valmis, mutta ruokapöydän ääreen istumisen, rauhoittumisen ja nautiskelun sijaan Hannes juo smoothien muutamalla kulauksella seisaaltaan tiskipöydän edessä. Samalla käden liikkeellä millä hän nosti lasin huulilleen, Hannes laskee tyhjän smoothielasin tiskialtaaseen. Hän tiskaa juomalasin, tehosekoittimen kannun ja osat, veitsen ja leikkuulaudan.

Hannes on hionut aamurutiininsa ja suorittaa sen kuin kone. Identtisenä toistuva aamurutiini muistuttaa monivaiheista rituaalia, jonka tarkoitus on tyhjentää mieli kaikesta turhasta. Nosteltuaan astiat kuivauskaappiin, Hannes on kuin heräisi transsista. Hän

kääntää katseensa kohti huoneen ovea, joka on suljettu. Hannes huomaa sydämensä lyövän lujemmin, kun hän katselee asuntonsa suljettua ovea. Hän kävelee ovelle, tarttuu viileään metalliseen ovenkahvaan ja käy sisälle huoneeseen.

Huone hohtaa sinisenä. Seinänvierustat ovat täynnä korkeita painovoimaa uhkaavia pinoja. Pinot koostuvat eri sinisen sävyisistä farkuista, jotka ovat viikattu siististi. Osa pinoista on niin korkeita, että ne ottavat tukea katosta. Huoneessa on myös vaatekaappi, jonka alemmille vetolippaille pääsyä on rajoitettu matalemmilla farkkupinoilla. Ikkunan edessä on työpöytä ja tuoli. Työpöydällä on ompelukone ja saumuri.

Tämä on Hannesin työhuone.

Hannes hyväilee kevyesti sormenpäillään keskeneräisten farkkujen kangasta, samalla kun istahtaa ompelukoneen äärelle. Hän silittää kangasta kämmenellään tasaiseksi ja tuntee farkun tekstuurin sormiensa alla. Hannes juokuttaa etusormeaan jo ommelluilla saumoilla, ennen kuin hän kääntää farkut nurja puoli ulospäin ja laskee ompelukoneen tallan kankaalle. Hän lyö tasaista tikkiä määrätietoisenä, samalla kun ompelukoneen kovaääninen kehräys vaimenee saavuttaessaan farkkupinojen huokoisen ja pehmeän pinnan. Hannesin kasvoilla lepää vieno hymy.

LUKU 2: Avajaiset

Ilta on jo hieman viilentynyt, mutta sitä ei huomaa täyteen pakatussa galleriassa. Puheenkakofonia kaikuu korkeakattoisessa tilassa. Lattiasta nousee suurikokoisia metalliveistoksia kutsuvieraiden yläpuolelle. Teosten muotokieli on kuin metallista savua ja terävämuotoisia pilviä.

lines on väkijoukon keskellä. Hän on muita muutaman pään lyhyempi, mutta tästä huolimatta ihmiset tekevät hänelle tilaa. Kääntyessään linestä kohti, he hymyilevät ja nyökkäävät hänelle. lines ei kuitenkaan kiinnitä heihin huomiota, vaan jatkaa kulkuaan päämäärätietoisesti ihmisjoukon läpi. Väkijoukko harvenee sen laitamilla ja lines voi jo nähdä ihmisten välistä tarjoilupöydän antimineen. "Onnea näyttelyn johdosta", nainen puuterisessa silkkipaidassa ja helmikoruissa pysäyttää hänet. lines pyöräyttää silmiään. "Olen ihailut teidän tuotantoanne jo pitemmän ajan ja on upeaa päästä viimein tapaamaan itse taiteilija näin kasvotusten", nainen jatkaa, mutta lines ei kuuntele häntä vaan hänen huomionsa keskittyy ohi lipuvaan tarjoilijaan, joka kantaa juomatarjotinta. lines kurottua kohti lähestyvää tarjotinta ja ottaa kaksi lasillista punaviiniä. lines ei kuitenkaan tarjoa toista lasista naiselle, vaan kaataakin kaiken viinin toiseen lasista. Hän palauttaa tarjottimelle tyhjän lasin ja siemailee piripintaan täytettyä viinilasillistaan. Nyt hän kuuntelee naista.

lineksen ja naisen keskeyttää galleristi. Galleristi saattaa lineksen potentiaalisen ostajan luokse. Ostaja on Nordström. Nordströmin gallerioita sijaitsee jokaisessa Pohjoismaissa ja ne ovat vakiinnuttaneet asemansa tuoreimman ja laadukkaimman nykytaiteen ja taiteilijoiden esittelijänä, joihin taloudellisesti kannattaa sijoittaa. Taiteilijan saadessa tunnustusta Nordströmiltä, se useasti tarkoittaa taiteilijan taiteen arvon nousua ja varmaa teosmyyntiä. Nordström samalla tarjoaa näyttelyaikaa linekselle ja mahdollista näyttelykiertuetta muihin Pohjoismaiden gallerioihinsa sekä vakituista tallipaikkaa, jos näyttely Suomen Nordström galleriassa täyttää odotukset. Kaupat sovitaan.

Avajaiset jatkuvat. lines on osana ryhmäkeskustelua ja kuuntelee kulttuuri-ihmisten akateemista puhetta taiteesta haukotellen. Hän maiskuttelee suutaan velttona, kunnes huomaa ihmisjoukon välistä saman helmikoruisen naisen, jonka kanssa keskusteli aiemmin. Nainen tuijottaa linestä, mutta kääntää katseensa saman tien pois, kun lines huomaa hänet. lines yrittää leikkiä nukkuvaa, jotta keskustelu kulkisi nopeammin. Hän kuitenkin tuntee kuin häntä taas katsottaisiin. lines vilkaisee samaan suuntaan, jossa nainen aiemmin oli ja saa huomata saman silmäparin vaihtavan taas nopeasti katseen suuntaa. lines jää tuijottamaan naista odottaen, että tämä vilkaisisi jälleen. Hetken odotuksen jälkeen nainen jälleen katsahtaakin linekseen, mutta kuin lapsi jäädessään kiinni karkkipäivän herkkujen kähveltämisestä, nainen pudottaa katseensa hätäntyneenä maahan ja korjaa suortuvaa korvansa taakse. lines tulkitsee tämän merkinä lähestyä, joten lukittua kohteen, hän kävelee suoraan ihmismeren läpi naisen luokse.

Nainen hipelöi hätääntyneenä tyhjän viinilasinsa reunusta ja tuijottaa edessään olevaa lineksen veistosta. "Oli harvinaisen vittumaista raahata toi tänne", lines toteaa suurikokoisesta ja raskaannäköisestä veistoksestaan samalla kun asemoi itsensä naisen vierelle. Nainen vilkaisee kengän kärkiään ja koskettaa kasvojaan. "On vaikuttavaa kuvitella noin pieni nainen taivuttamassa noin suurta palaa metallia", nainen huolittelee sanojaan keskittyneesti. lines kurtistaa kulmiaan ja arvioi katseellaan veistoksensa huippua. Nainen jatkaa luomatta katsekontaktia: "Olisi upeaa ja kunnia nähdä miten te sen oikein teette. Nähdä taiteilija työskentelemässä teostensa äärellä..." lineksen kulmat kohoavat ja hän katsahtaa naiseen. Nainen jännittää huuliaan yhteen ja puristaa kädellä viinilasin jalkaa, kuin valmistautuen torjutuksi tulemiseksi. Nainen kerää rohkeutta luodakseen katsekontaktin ja yllätykseen huomaa lineksen katseen kirkastuneen ensimmäistä kertaa koko iltana. lineksen suun levähtää leveään virneeseen: "Tervetuloa vain."

lines lähtee avajaisista jurrissa. Hän kaivaa gallerian edustalla takintaskujaan filttteri huulestaan. Hän on unohtanut topan työtakin taskuun.

LUKU 3: Kangasliike

Hannes miettii, ettei juo enää koskaan. Hän nousee sängystä ennen kuin herätys soi. Hannes nostelee petivaatteensa ritilikölle ja avaa ikkunan. Hän menee keittiöön, jossa kaataa itselleen lasillisen vettä, jonka juo seisten. Hannes toistaa aamurutiinit.

Tiskattuaan vihersmoothiasta aiheutuneet tiskit, Hannes käy työhuoneeseensa. Hän istahtaa alas työpöytänsä äärelle ja käynnistää ompelukoneen jatkaakseen farkkujen viimeistelyä. Hän ompelee suoraa kultaista tikkiä, joka halkoo sinistä merta kuin kuun valon luoma silta. Hannes ajaa sauman päähän asti, ja nostaa farkut tallan alta. Hän arvioi tikin siisteyttä, jolloin yllätyksekseen huomaa, ettei kappaleita olekaan ommeltu yhteen: hänen alalanka on loppunut kesken sauman. Hän poistaa koneesta työpötyhjän puolan ja naksauttaa sen valmiiksi paikoilleen puolaamista varten. Tarttuessaan ylälangan päähän, huomaa hän ylälangan rullaa peittävän enää vain muutama langan kiepautus. Hannes vetää rutiininomaisesti työpöydän vetolaatikon auki, jossa säilyttää lankojaan. Kyseinen lanka on kuitenkin päässyt loppumaan myös hänen varastostaan.

Hannes tuntee sydämensä sykkeen kiihtyvän, kun hän tarkistaa uudelleen, onko lanka todellakin loppunut ompelukoneesta. On. Hän tarkistaa uudelleen onko lanka todellakin loppunut myös hänen varastosta. On. Hän ottaa vetolaatikosta kaksi viereistä kultaisen sävyä, kalpean keltaisen ja oranssin, joita mallailee farkkukankaan päälle jo ommellun tikin viereen. Värit vain räähkyvät keskenään ja vaikka kuinka Hannes siristäisi silmiään, ne riitelevät ja potkivat toisiaan koko ajan kovaäänisemmin. Hannes tuntee ontton tunteen painavan rintakehäänsä.

Hannes laskee kankaan ja langat käsistään ja nousee pöydän äärestä. Hän työntää muutamaa lattialla olevaa farkkupinoa ja tekee noin puolen metrin levyisen tilan seinänvierustalle. Hannes asettelee kyynerpäänsä ja päälakensa kolmioksi lattialle, jonka jälkeen hän nostaa jalkansa ilmaan. Hannes keskittyy suoristamaan rankansa ja hengittämään varmin ja hitain hengenvedoin. Hän sulkee silmänsä ja kuulee kuinka veri kohisee. Hän yrittää rentouttaa kasvonsa ja kaikki lihaksensa, jotka eivät kannattele päällä seisomista.

Housujen kankaan paino keräytyy taiveisiin ja paljaat nilkat paljastuvat huoneilmalle. Säärien ihokarvat nousevat pystyyn, kuin peitto oltaisiin yllättäen vetäisty pois päältä. Ulkoa kantautuu tasaista liikenteen ääntä, joka viestii aamuruuhkasta. Hannes alkaa laskemaan takaperin kolmestakymmenestä alaspäin.

Hannes laskee polvensa maahan ja nostaa päänsä ylös. Rauhallisin elein hän tarkistaa neppareiden ja nappien tilanteen ja kirjoittaa puhelimelleen ostoslistan. Hän lähtee kangasliikkeeseen.

Hannes on valitsemassa lankoja telineestä, kun pienen kivijalkamyymälän ovi kilahtaa. Sisään astuu nainen kolmissakymmenissä kantokopan kanssa. Hannes on täysin keskittynyt ostoslistaansa, eikä huomaa naista. Nainen kuitenkin huomaa Hannesin ja tunnistaa tämän. Hannes kuulee lausuttavan nimen, jota ei ole kuullut pitkään aikaan lausuttavan. Hän kääntyy ja tunnistaa naisen entiseksi luokkalaisekseen lukioajoilta. Nimeä hän ei tosin muista, eiväthän he olleet lukiossa muuta kuin samalla vuosikurssilla. Tuskin puhuivatkaan kuin vasta abivuonna. "Mitä kuuluu!", nainen hihkaisee ja tulee luokse. Hannes tuntee kätensä käyvän levottomiksi ja vilkuilevan ympärilleen pakoreittiä etsien. Hän kuitenkin vastaa tyynesti: "Ei paljoa mitään". Entinen luokkalainen on eri mieltä: "Aivan varmasti kuuluu! Eihän me olla nähty yli kymmeneen vuoteen!" Hannes saa kuulla, kuinka kantokopassa maailmaa ihmettelevä lapsi on jo kolmas. Nainen meni naimisiin lukioaikaisen lemmenkäpynsä kanssa, heille syntyi lapsi, tuli ero. Nainen löysi ammattikorkeassa uuden miehen, jonka kanssa on nyt naimisissa ja heillä on jo kaksi lasta. He ovat ostamassa omakotitaloa Vantaalta, läheltä puolison vanhempia, vaikkakin nainen olisi halunnut muuttaa maalle Vihtiin, jossa päiväkotiryhmien ja luokkien koot olisivat pienempiä. "Mitä sä teet nykyään? Et oo kyllä päivääkään vanhentunut!", nainen naurahtaa. Hannes katsoo entisen luokkalaisensa odottavaisiin ja uteliaisiin silmiin, joita reunustavat todennäköisesti vastasyntyneestä lapsesta johtuvat valvotut yöt, väsymys, mutta myös naururypyt. On kuin naisen kasvoilta voisi lukea tämän elämää, koettuja sydänsuruja ja onnistumisen hetkiä. Nainen näyttää onnelliselta.

Hannes poistuu kangasliikkeestä pienen ostospussin kanssa. Hän kävelee hetki sitten sateen kastelemaan asfaltoitua katua ja huomaa toistelevansa mielessä kysymystä: "Mitä mä teen mun elämässä?" Hän kuvittelee itsensä luokkakokoukseen, jossa jokainen entinen luokkalainen vuorollaan katsoo häntä kulmia nostaen ja hämmentyneenä kysyen "Siinäkö kaikki?". "Mitä mä teen mun elämässä?", Hannesin kulmat painuvat kasaan ja katse uppoaa tummaan asfalttiin. Hän kävelee kuin sokkona huomioimatta ympäristöään. "Mitä mä teen mun elämässä? ...housuja?"

LUKU 4: Työhuonevierailu

lineksen farkut ovat likaiset, revenneet ja niistä paistaa polvet. Hän on työhuoneellaan, pukee yllensä työtakkia, jonka helmaan on puhdistettu mustuneita käsiä, ja käy kasuaalisti oksentamassa. Hän ottaa topan taskusta, asettaa filtlerin huuleen ja astuu ulos isojen halliovien pienestä oviaukosta.

Aurinko paistaa suoraan silmiin, kun lines taittelee rizlaa. Hän luisuu halliovea pitkin maahan kyykkyy. Samassa hän huomaa naisen avajaisista parin metrin päässä hänestä tuijottamassa halliovea hyvin intensiivisesti. lines nostaa käden otsalleen tarjoamaan varjon ja kysyy: "Ootsä ollut siinä kauankin?" Nainen panikoi ja hipelöi takkia, joka lepää käsivarsillaan: "Eikun, just tulin..." lines ei ole vakuuttunut. Hän käärii sätkän loppuun ja sytyttää sen. "Olisit koputtanut tai potkassut ovea...", lines toteaa toisella suupielellään. "En mä kehdannut!", nainen naurahtaa hermostuneesti ja kääntyy linestä kohti. lines imee savua. Nainen tuijottaa linestä. lines puhalttaa savua. Nainen tuijottaa kengänkärkiään. lines imee savua. Nainen tuijottaa sivusilmällä katua. lines puhalttaa savua otsa kurtussa. "Voihan helvetti", lines toteaa itsekseen ja nakkaa puoliksi poltetun sätkän asfaltille. Hän nousee, päästää naisen sisään ja astuu perässä sisälle.

Nainen puristaa takkia sylissään kuin turvariepua. Nainen kulkee työhuoneella verkkaisesti likaiselta työtasolta toiselle ja katselee keskeneräisiä veistoksia. lines seisoo paikallaan ja mittaillee katseellaan naisen vartaloa. Pieni virne kirpoaa lineksen huulille. Nainen tuntee katseen selässään ja vilkaisee olkansa yli. Häntä vastassa on intensiivinen silmäpari, joka tuijottaa suoraan silmiin. Nainen siirtää äkkiä katseensa takaisin veistokseen ja yrittää rauhoitella itseään keskittymällä teoksiin. Veistoksen metallinen pinta on samea, eikä se heijasta kuvajaista naisen punastuneista poskista, joiden kuumuuden nainen kyllä itse tuntee. Hän kysyy etsien varmuutta ääneensä: "Saako tämän pintaa koskea?" Hän kuulee lineksen verikkaisten askelten äänen tämän vastatessa yksisanaisesti: "Saa." Nainen koskettaa pintaa kevyesti ja liu'uttaa sormenpäitään kylmällä ja sileällä metallipinnalla.

LUKU 5: Kosketa

Hannes herää ennen herätystään. Hän nousee sängystä, nostelee petivaatteensa, avaa ikkunan ja kääntää patjan. Toistaa rutiinit. Tiskattuaan Hannes istahtaa alas keittiön tuolille työhuoneen ovea vastapäätä. Hannes tuijottaa ovea. Ovi on maalattu paksulla kiiltävällä maalilla ja sen pinta on halkeillut ajan saatossa. Messinkinen ovenkahva on kulunut kaikista niistä käsistä, jotka ovat sitä koskettaneet. Hän nousee tuolilta ja hänen askeleensa kohti työhuonetta ovat airemmin kuin aiemmin.

Hannes viikkaa jo viikattuja farkkuja uudelleen. Hän imuroi kevyesti taaimmaisista ja korkeimpia farkkupinoja. Pöly- ja kangaspartikkelit leijailevat auringon valoa vasten ilmapirran puhaltaessa niitä ylemmäs. Vanhimmat farkkuparit taitavat olla yli kymmenen vuotta vanhat.

Hannes vilkaisee keskeneräistä farkkuparia ompelukoneen vieressä. Farkuista uupuu enää vain sepaluksen napit, sitten ne olisivat valmiit. Hän laskee hetkeksi katseensa maahan, rajatulle alueelle, jota farkkupinot eivät peitä. Hannes miettii milloin viimeksi on pessyt huoneen lattian ja voisiko nyt olla hetki pestä se uudelleen. Hän pysäyttää ajatusketjun. "Sä välttelet", Hannes toteaa itselleen ja omia sätkiviä tunteita vastaan pakottaa itsensä istumaan työpöydän ääreen. Hän avaa vetolaatikon kahdesti, välistä huokaisten, ennen kuin saa aikaiseksi aloitettua housujen viimeistelyn.

Kaikki epämukavuus kuitenkin haihtuu Hannesin mielestä, kun hän nostaa uuden farkkuparin ilmaan ja antaa sen kylpeä auringonvalossa. Hannesin katse on kirkas ja hän tuntee lämmön tunteen vatsallaan. Hannes nousee pöydän äärestä, riisuu housunsa ja pukee uudet farkut ylleen. Hän kurottaa lattialle aseteltujen farkkupinojen yli ja avaa vaatekaapin oven. Kaapinoven sisäpuolella on kokovartalopeili, jonka yläosa on peitetty kankaalla. Hannes ihailee housujensa istuvuutta peilin paljaana olevasta pinnasta. Hannes tekee kyykkytestin ja tarkistaa sormilla nyppimällä kankaan määrän taiteiden kohdalta. Hän on tyytyväinen lopputulokseen, joten päättää koeajaa farkkunsä lähtemällä kävelyllä.

Hannes ostaa vegaanisen raakachasewpuikon jäätelökioskista. Kioskille saapuu myös opiskelijaporukka, joilla on kangasmerkein leimatut haalarit ja muutamalla ostoskassit. Hannesin ja porukan kävellessään toistensa ohi, nuori miesoletettu opiskelija kehuu Hanneksen housuja. "Mistä noi on?", opiskelija kysyy ja kääntyy Hannesia kohti. Hannes kiittää epäroivästi ja kertoo tehneensä farkkunsä itse. Opiskelija innostuu tästä: "Mielettömät!" ja jää pienissä höpöttämään Hannekselle siitä, miten kaupoista on mahdoton löytää istuvia farkkuja. "Hei, mitä sä otat?", yksi opiskelijakavereista huikkaa kioskin tiskiltä. "Ihan sama, jotain vaan", opiskelija vastaa kavereilleen, vasta kun he ovat esittäneet saman kysymyksen pariin kertaan. Hannes tuntee itsensä vaivaantuneeksi ja hänen alitajunnastaan nousee epävarmuuden ja lievän pelon tunne sosiaalista tilannetta kohtaan, jossa on päihtynyt opiskelijaporukka. Hannes vain tuijottaa miehen liikkuvia huulia

ja kuulee, kuinka päässään alkaa humisemaan ja sydämensä tykytys nousee. Hän yrittää rauhoitella itseään keskittymällä aistimaan ympäristöään ja maadoittamaan itsensä. Meren tuoksu, tuulen virtaus, auringon paisteen lämpö. Kuinka lämpö tuntuu erilaiselta tummaa paitaa vasten ja tuuli läpäisee ohuen puuvillan helpommin kuin farkut.

Kuinka karhea kangas on ihoa vasten ja kuinka kangas laittaa vastaan pystyyn nousuille ihokarvoille. Kuinka kangas myötäilee jokaisen mutkan ja kummun, istuu kuin hansikas. Kuinka iho hengittää kankaan läpi. Kuinka kangas hylkii auringon kuumaa paahdetta. Kuinka valo osuu metalliin.

Miltä kosketus tuntuisikaan kankaan läpi? Hannesin mieleen kumpuaa ajatus: "Kosketa". Miltä muotoa tunnusteleva käsi tuntuisi kankaan läpi? Hän luo katseensa opiskelijaan edessään, jonka suu käy yhä. Hänen ripsensä ovat vaaleat ja pitkät, silmät vilkkaat. Hannesin mieleen nousee pyyntö: "Ole kiltti ja kosketa." Hän vaipuu takaisin sisälle asitimaailmaansa.

Hannes havahtuu viileään ja kosteaan tunteeseen kädellään. Osa jäätelöpuikon massasta on sulanut hänen kädelleen. Opiskelijat ovat jo etäällä ja he kohottavat siideripulloja. Hannes tunnistaa miehen kaikkoavan selän ja tuntee olonsa hämmentyneeksi ja järkyttyneeksi. Hän vilkuilee ympärilleen kuin etsiäkseen vahvistusta sille, ettei kukaan ole kuullut Hannesin ajatuksia. Hannes ei hetkeen tiedä mihin suuntaan lähteä.

LUKU 6: Ovatko kaikki taiteilijat noin yhtä herkkiä?

lines nostaa kämmenensä otsalleen suojellakseen vastaheränneitä silmiään keskipäivän auringolta. Hän puntaroi hetken aikooko nousta vai jatkaa unia, mutta valinta on ilmiselvää. lines sulkee silmänsä ja kääntää kasvonsa pois päin ikkunasta. Hän on valmis heittämään vielä lakanaa silmiensä peitoksi, mutta yllätyksekseen lines huomaa toisen kätensä tunnottomaksi. Hän raottaa silmiään ja huomaa naisen kainalossaan. Tämä makaa lineksen käden päällä ja on maannut siinä tovin, pistelevästä tunteesta päätellen. lines katsoo tämän kasvoja, jotka leikkivät nukkuvaa ja hymyilevät vienosti. Nainen on sama, jolle hän oli eilen esitellyt työhuonettaan ja tuonut sitten kotiinsa. Kysymys kuitenkin kuuluu: Miksi nainen on yhä täällä?

lines yskäisee. Nainen ei kuitenkaan säpsähdä, vaan avaa silmänsä levollisesti: "Hyvää huomenta. Nukuitko hyvin?" lines ei vastaa, vaan kääntyy kyljelleen pudottaen naisen pään rintakehältään. lines olettaa, että nainen ymmärtäisi tämän vihjeeksi vapauttaa käden altaan. Niin ei kuitenkaan käy, vaan nainen painautuu tiukemmin häntä vasten. "Mitä unia näit?", nainen jatkaa heleällä äänellään. lines tuijottaa vastapäätä olevaa seinää ja mumisee: "Tarttis kahvia..."

Nainen seuraa linestä keittiöön kuin tipu kanaemoja. lines kulkee suorinta reittiä kahvinkeitinille. Hän viskaa vanhat purut sekajätteeseen, kaataa säiliöön vettä tärisevin käsin ja ensin pudottaa puolet kahvimitasta tasolle, ennen kuin kahvipurut päätyvät keittimeen asti. Suorituksen toteutettuaan lines havahtuu naisen puheeseen, joka on jatkunut tovin. "Sitten sä saatoit mut tähän pilkkopimeään metsään, joka oli täynnä ihmisiä --". lines miettii hetken onko hän sekoamassa, sillä hän ei muista mitään naisen kuvaamista tapahtumista. lines tuntee nopean sarjan tykytyksiä rinnassaan, eikä muista oliko jo lisännyt veden kahvinkeittimeen.

lines istahtaa naista vastapäätä pienen pöydän äärelle, jolla lojuu muutama likainen kahvikuppi, ilmaisjakelua, avaamaton kirje sekä lineksen tupakkavehkeet. Surrealistista oloaan paeten lines puristaa filtteripussin alakulmasta filtlerin ulos ja asettelee sen huuliensa väliin. Hän sipaisee kellastuneella etusormella ja peukalolla ohuen tupakkapaperin pienestä pahvikotelosta. Tupakan tuoksu leijailee kevyesti, kun lines avaa topaan. Hän asettelee paperin V:n muotoon sormiensa väliin filtlerin avulla ja painelee sen sisään tupakkaa. "Millaisia unia sä yleensä näet?", nainen keskeyttää. lines nostaa keskeneräisen sätkän kasvojensa korkeudelle, luo katseensa naiseen ja nuolee paperin kielellään, jolla maistuu kuona. Naisen poskille nousee puna ja hän vilkaisee torstaipäivän tarjouksia. lines tuntee huojennusta ymmärtäessään, että he keskustelevat unista. Hän syyttää samaan helpotuksen tunteeseen tupakan. Nainen korjaa tuolilla asentoaan, kun palavan tupakan haju saavuttaa hänet. "Siinä on räppänä. Sä voi avata sen, jos häiritsee", lines nyökkää naisen viereen ikkunan suuntaan ja vetää savua uudelleen henkeen. Nainen tarttuu vanhanaikaiseen ikkunasalpaan ja joutuu käyttämään voimaa avatakseen räppänän.

Maalia hilseilee ikkunalaudalle. "En mä tiedä... Aika arkisia unia. Tyyliin tiskaamista.", lines lopulta vastaa. Naisen kasvot, jotka olivat hetki sitten hieman nyrpistyneet tupakan savusta, kirkastuvat: "Tiskaaminen unissa voi tarkoittaa sitä, että oot tekemässä tilaa uusille asioille sun elämässä. Tai sitten, että sulle on kasaantunut velvollisuuksia, jotka pitäisi hoitaa. Riippuu vähän unen tunnelmasta." lineksen toinen suupieli nousee kaarelle ja hän hymähtää: "Voi kuule. Kamalia, kamalia painajaisia... Mieti nyt, joudut unissakin tiskaamaan. Ihan kuin arjen askareet ei ois tapeeksi perseestä valveellakin. Ja mulla on sitä paitsi tiskikone." Naista naurattaa. "Ovatko kaikki taiteilijat noin yhtä herkkiä?, hän kysyy.

Kahvi on tippunut ja lines kaataa itselleen kupillisen. Hän istahtaa takaisin naista vastapäätä, jonka kasvot ovat ikkunaa kohti, mutta katse ei katso minnekään. lines maistaa kahvia. Se on laihaa. "Voi vitsit. Voisinpa mä jatkaa ensi yönä vielä mun unta. Mieti nyt kuinka kivaa se ois, jos pystyisi palaamaan uniinsa ja jatkamaan niitä. Tai näkemään vanhoja uniaan uudestaan", nainen huokaisee syvään. lines nostaa katseensa kahvikupistaan naiseen, joka katsoo yhä kaihoisasti ulos ikkunasta. lines laskee katseensa takaisin kahvikuppiinsa. "Vai niin", hän toteaa ja kiskoo loput kahvit huiviinsa. "Mä lähden nyt työhuoneelle."

LUKU 7: Klonk, klonk, klonk

Hannesin työhuone on kaoottinen näky. Housupareja on heitetty lattialle, osa viikatuista pinoista on romahtanut ja loput ovat kenossa painovoimaa uhkaavasti. Muutamia housupareja on yritetty viikata takaisin, mutta ne ovat vain taiteltu huolimattomasti ja lähinnä lojuvat matalampien pinojen päällä. Myrskyisän sinisen meren keskeltä kuuluu tasainen pauke, kun Hannes kiinnittää farkkukankaaseen neppareita, nappeja, niittejä, purjerenkaita ja mitä vain metallista sattuu vetolaatikoiden syövereistä löytämään. Hannes lyö himmeän kiiltävää metallia vierä viereen satunnaisessa järjestyksessä. Hän työskentelee nopeasti ja huolimattomasti.

Hannes ei tiedä kauanko hän on työhuoneellaan istunut ja laiminlyönyt kehonsa tarpeita, kun viimeinenkin farkkukankaan pilke on jäänyt metallisen napin varjoon. Hannes nostaa housuparin pöydälle koko mitalta ja suoristaa lahkeet. Hän tarkistaa vielä kerran, ettei mihinkään ole jäänyt kohtaa, johon vielä mahtuisi pienin niitti. Hannes juokсутtaa kättä kankaan päällä. Kuuluu vaimea kilinä, kun metalliset osat osuvat toisiinsa. Pinta tuntuu kylmältä ja kovalta. Sormien kosketus ei yllä kankaaseen. Kaikkien noiden metallisten suomujen alla jossain on Hannesin uusin housupari, jonka hän oli juuri koeajanut.

Hän on pilannut housunsa.

LUKU 8: Säättö

lines on kotonaan ja röhnöttää vanhalla nahkasohvalla puhelin kädessä. "Mä käyn vielä vessassa", poolopaitainen kiharapää huikkaa eteisestä. lines ei juuri reagoi, vaan jatkaa puhelimensa selaamista. Hän kirjautuu facebookiin ja huomaa punaisen täplän ylävalikossa: naiselta on tullut kaveripyyntö. Vaistomaisesti lines on painamassa hylkää, mutta jääkin liikuttamaan sormiaan edes takaisin "hylkää" ja "hyväksy" painikkeiden päällä. Mies tulee vessasta ja pysähtyy pienen veistoksen äärelle, joka on olohuoneen piirongin päällä. Veistos on abstrakti muoto, jota peittävät pitkät ja terävät piikit. "Hei, vouu.... Mistä tää kertoo?", kiharapää vaikuttuu ja laittaa kätensä puuskaan veistosta arvioiden. "En mä tiedä", lines vastaa välinpitämättömästi, katse puhelimenruudussa ja sormi vuorotellen painikkeilla. "Okei... No, mä siis nään tässä jonkun sellaisen herkkyuden, tai jotain niinku... Tarvetta suojella itseään tai toista itseltään.... Herkkyuden varjelua tai—" , mies maalailee sanoillaan ja samalla pistää vahingossa sormensa yhteen piikeistä. lines nostaa päänsä, kääntää sen hitaasti mieheen ja kohottaa toista kulmaansa. Hän painaa katsomatta "Hylkää" -painiketta, sujauttaa puhelimen taskuun ja nousee sohvalta. lines toteaa ärtyneenä: "Paskapuheet riittää, mennään jo panemaan."

LUKU 9: Raakakakut

Aamu sarastaa eikä Hannesin herätys soi vielä toviin. Hannes on kuitenkin jo hereillä ja makaa työhuoneensa lattialla. Hän nostaa kädet kohti kattoa ja koittaa ottaa ilmasta kiinni. "Mikä mua vaivaa?", hän esittää kysymyksen sinisenä hohtavalle huoneelle. "Oonko mä onnellinen? Voinko mä olla onnellinen näin miten mä elän?", Hannesin kädet huojuvat ilmassa ja hänen mieleensä nousee entisen luokkalaisensa kasvot: "Se näytti niin onnelliselta. Oonko mä jättänyt kokematta elämässä jotain todella perustavanlaatuisista?", Hannes katselee käsiään valoa vasten. Hän koskettaa oikealla kädellään varovasti vasemman kämmenen selkää ja silittää sitä. "Jos oon, niin miksi se tuntuu niin vaikealta? Pitäisikö mulla olla joku?" Hannes puristaa oikealla kädellä vasemman rannetta. "Tulla jonkun koskemaksi... Miksen mä osaa lähestyä ketään?" Hän puristaa kovempaa. "Voisitko sä auttaa mua? Sulta käy kaikki niin helposti." Hannes irrottaa otteensa, ojentaa molemmat kädet takaisin ilmaan ja puristaa ne nyrkkiin. "Justhan sä olit tässä."

Hannes kääntyy rivakasti kyljellensä ja nousee lattialta. Hän nostaa läppärinsä yhden farkkupinon päältä ja tekee sille tilaa työpöydälleen. Hannes käynnistää koneen ja avaa hakuselaimen. Hän alkaa kirjoittamaan lineksen nimeä hakukenttään. Hannesin sydän hakkaa kovemmin ja sormensa tuntuvat jähmeiltä. Hän hengittää ilmaan sisään hitaasti nenän kautta ja ulospuhalluksella klikkaa hakua. Hänen eteensä avautuu top 10 parhaat raakakakkuohjeet.

LUKU 10: Instagram

lines on tupakalla työhuoneensa halliovien edustalla. Hän istuu kyykyssä ja kaivaa puhelintaan taskusta. Sätkä huulessa hän painaa nettiselaimen hakukenttää. Alle aukeaa lista usein haetuilla hakusanoilla: (Hannes Sukunimi), (Hannes Sukunimi Helsinki), (Hannes Sukunimi jeans haute couture), (Hannes Sukunimi vaatturi). lines kirjoittaa naisen nimen ja löytää tämän instagramin. lineksen kasvot vääntyvät, kun hän katsoo naisen feediä, joka on täynnä kuvia kahvilabrunsseista, varpaista rannalla, suosituimmista kulttuurituristikohteista ja hotellivessaselfieitä. lines pudistaa päätään. Hän sujauttaa puhelimen taskuun. lines nostaa kätensä tupakakalle ja irrottaa sen huuliltaan. Samalla liikeradalla, jolla käsi asettaa sätkän takaisin huulille, se kaivaa puhelimen taskusta ja laittaa naisen instagram-tilin seurattaviin.

lines laskee nuijan ja katsoo keskeneräistä veistosta edessään. Hän nappaa siitä kuvan puhelimellaan, jonka linssiä peittää rasvainen sormenjälki. lines näpyttelee: "Metalli taipuu ja rauta ruostuu" ja julkaisee muokkaamattoman kuvan instagramiinsa. Se sopii hyvin hänen feedilleen, muiden kuvanlaadulta tuhruisten kuvien joukkoon ja "oispa kaljaa" profiilikuvauksen alle. lines rojahtaa työhuoneensa autotallilta haisevalle sohvalle ja jää selaamaan instagramia.

Hän katsoo pronssivalun kaadosta otettua videopätkää, kun havahtuu kuviinsa tullessiin tykkäyksiin ja kommenttiin. Nainen on pitänyt hänen uudesta kuvastaan ja parista muusta työhuonekuvasta. Sen lisäksi hän on tykännyt ja kommentoinut kuvasarjaa, joka on otettu avajaisissa. Toinen kuvista on otettu galleristin toimesta. Kuva on tilannekuva, jossa linestä kehystää seurueensa epätarkka siluetti ja lines näkyy näiden hahmojen välistä. lineksen kasvot ovat sivuprofiilissa ja leukansa hieman alaviistossa. Hänen katseensa on kuin vaanivalla petoeläimellä ja silmänsä heijastavat kuin metalliveistöksensä taustalla. Tätä kuvaa seuraa lineksen ystävän ottama kuva, jossa lines hymyilee maireasti etukumarassa ja viilentää poskiansa painamalla kahta kuohuviinilasia niihin.

Komentissa lukee: "Vau, mikä katse!" Samassa lineksestä tuntuu kuin hän olisi pukeutunut alushousut väärinpäin jalkaan. Ärsyttävältä ja kiusalliselta.

LUKU 11: Suvilahti

Hannes herää tapansa mukaan ennen herätystään, mutta tapojensa vastaisesti jää makaamaan sängyllensä selällensä. Hän ristii sormensa rintakehälle ja tuntee kuinka rintansa kohoilee hengityksen tahtiin.

”Ehkä mä en ole vaan yrittänyt tarpeeksi?” ”Ehkä mä oon vaan jotenkin kokematon tai jäljessä normaalista kehityksestä?” ”Ehkä mun tosiaan pitäisi vaan altistaa itseäni enemmän sellaisille kokemuksille? Mutta miten?”

Hannes säikähtää puhelimen herätystä. Hän painaa herätyksen pois päältä ja ristii puhelimen sormiensa ja rintakehänsä väliin. Ulkoa alkaa kantautua ropinaa. Hannes kääntää katseensa makuuhuoneen ikkunaan ja katselee kuinka pisaroita ilmestyy lasiin. Pisaroiden muodostama pilkullinen kuvio tihenee, kunnes se alkaa valua. Pisarat valuvat noroina yhdistyen toisten pisaroiden noroihin. Uudet, suuremmat pisarat, ovat identtisiä aiempien kanssa, vaikka ne ovat syntyneet toisistaan. ”Onkohan vedellä muisti?”, Hanneksen mieleen nousee ajatus.

Hannes viipyy vielä hetken ajatuksissaan, kunnes nousee pediltä. Hän suorittaa aamutoimet normaaliin tapansa ja lähtee aamulenkille. Hän huomaa matkan varrella julisteen Suvilahden Kattilahallissa järjestettävästä seksifestareista sähkökaapin kyljessä. ”Ehkä mun täytyy vaan hypätä suoraan syvään päähän? Helpompi sinne on mennä kuin sokkona treffeille...” Samalla hän silmäilee seinustan muita julisteita. ”Miksen mä näe sun näyttelyitä missään?”

LUKU 12: Sä toit tänne väärän ihmisen

lines syö purkkipersikoita muovihaarukalla suoraan purkista työhuoneellaan. Hän jää tuijottamaan keskeneräistä veistostaan hetkeksi, pudistaa päätään ja jatkaa syömistä. Hänen puhelimensa värisee. Ruudulla näkyy instagramin direct-viesti naiselta: "Kiasmassa on tänään ensimmäistä päivää auki filippiiniläis-saksalaisen taiteilijan näyttely, jossa - -". lines ei avaa viestiä. Hän saa syötyä, pudottaa haarukan ja metallipurkin samaan roskikseen ja kävelee veistoksen äärelle. lines pudistaa yhä päätään. Hän kaivaa taskustaan topan esille ja menee ulos tupakalle.

Tupakalla ollessaan hänen puhelin värisee taas. "Mitä mahdat puuhailla paraikaa?" lines ei avaa viestiä. Hän katselee taivaalle. Kerrankin aurinko ei paista suoraan silmiin. lines puhalttaa savua ulos. Noustessaan maasta, lineksen puhelin taas värisee ja hän vilkaisee puhelimensa ruutua taskunsa suusta astuessaan sisälle. "Haluaisitko käydä katsomassa näyttelyn yhdessä?" lines ei avaa viestiä vaan antaa puhelimen pudota takaisin taskuunsa.

lines seisoo veistoksensa edessä. Hänen kulmansa kurtistuvat yhteen ja kädet nousevat puuskaan. Hän kiertää veistostaan. Ensin myötäpäivään ja sitten vastapäivään. Huokailee syvään. lines ottaa veistoksesta kiintopisteen, jota tarkastelee eri kuvakulmista. Sitten hän peittää kädellään näkökentästään kiintopisteensä ensin puoliksi, sitten toiseen suuntaan puoliksi ja sitten kokonaan. Lopulta lines pukee yllensä nahkaessun, nahkakintaat ja iskee päähänsä hitsausmaskin. Hän raahaa hitsipillin veistoksen ääreen ja alkaa hitsaamaan. Työhuoneessa ritisee ja paukkuu. Kirkas valo heijastuu veistoksen pinnalta aavemaisesti seinille ja kattoon.

lines nostaa maskin kasvoiltansa ja ottaa muutaman askeleen taaksepäin veistoksesta. Hän laskee kätensä lantioille ja katsoo veistosta pää kenossa. Vuoroon normaalisti ja vuoroon silmiä siristäen. Sitten hän paiskaisee suojakintaat veistoksen kylkeen ja kiskoo essun päältä yläkautta samalla melkein pudottaen maskin päästään. lines kiertää veistoksensa vielä kerran ympäri ja käärii samalla sätkää. Hän tuikkaa sätkän huuleensa ja sytyttää sen jo matkallaan ulos.

Nopeita henkeen vetoja ja ulospuhalluksia. lines kaivaa puhelimensa esiin ja näppäinlukon avatessaan pyyhkäisee viestit pois ruudulta, mutta vahingossa avaakin ne. " Kiasmassa on tänään ensimmäistä päivää auki filippiiniläis-saksalaisen taiteilijan näyttely, jossa on mm. abstrakteja isokokoisia veistoksia. Kannattaa käydä katsomassa! Olin itse eilen avajaisissa, mutta ajattelin käydä tänään katsomassa niitä uudestaan. Mitä mahdat puuhailla paraikaa? Haluaisitko käydä katsomassa näyttelyn yhdessä? Olen joka tapauksessa menossa tänään sinne. Seuraan saa liittyä. 😊"

lines lukee viestiä hyppien eri sanojen ja rivien välillä useamman kerran, ennen kuin pystyy keskittymään lukeakseen viestit kunnolla. Hän tuijottaa näyttöä, sormi pyörii ilmassa

vastatakseen. lines havahtuu tuhkan varisemiseen ja yrittää äkkiä vetää viimeiset henkoset. lines palaa takaisin sisälle veistoksensa äärelle. Hän tuijottaa ilmeettömänä veistostaan. lines nostaa lattialle pudonneet nahkarukkasensa ja on laskemassa niitä kaasupullon päälle, kun hän läimäiseekin ne uudestaan veistoksen kylkeen. "Oon tunnin päästä keskustassa."

Ulkona sataa. lines nousee maanalaisesta, nostaa takkinsa kaulukset pystyyn ja rivakoittaa askellustaan. Hänen hiuksensa kastuvat matkalla Kiasmaan ja hän näyttää vielä harvahiuksisemmalta mitä valmiiksi on. Kiasman edessä katoksen alla nainen odottaa linestä. Naisella yllään avonainen sadetakki, jonka alta paljastuu räikeän värinen suomalaista designia oleva mekko. Korvissa hänellä roikkuu samaa sarjaa olevat suurikokoiset vanerikorvakorut. Nainen seisoo linestä kohti katse saapasnilkkureittensa kärjissä. lines kuitenkin tietää, että nainen on huomannut hänet jo ennen liikennevaloja.

lines laskee askelia ja metrejä, milloin nainen noteeraa hänet. Viiden metrin etäisyydellä nainen nostaa katseensa ja hymyään peitellen tervehtii linestä. Vastineeksi nainen saa toispuoleisen huvittuneen virneen. Naisella on enemmän ripsiväriä kuin aiemmin ja kirkkaampaa huulipunaa. lines huomaa tämän tyylinmuutoksen eikä tiedä olisiko imarreltu vai vaivaantunut.

lines ja nainen ovat näyttelytilassa. Nainen seisoo kattoon asti ulettuvan tekstiiliveistoksen edessä. lines seisoo kauempana ja tutkailee naista. Nainen näyttää nuoremmalta ilman puuterista satiinipaitaa ja pieniä helmikoruja. Hän huomaa pienen hymyn nousevan kasvoilleen, kun hän katsoo naista, joka kulkee teokselta toiselle kuin lapsi irtokarkkilaatikolta toiselle. Naisesta lineksen katse siirtyy kattoon asti ulettuvaan tekstiiliveistokseen. Teos on ommeltu useista epäsymmetrisistä kangaskappaleista ja ripustettu keskelle seinää. Se muistuttaa esillepanoltaan alttaria. Teoksen sinisyys hohkaa huoneen epätodellisen tuntuiseksi. lines kävelee naisen viereen teoksen eteen, jolloin vasta huomaa teoksen karheen sinisen farkkukankaan ja kultaisen langan, josta koko veistos koostuu. lineksen silmät pyöristyvät ja hän pidättää hengitystä. "Voi paska... Sä toit väärän ihmisen tänne mukaasi," lines ajattelee, muttei sano mitään. "Mitä pidät?", nainen kääntää hymyilevät kasvonsa linekselle: "Tulit mieleeni näistä."

lines ja nainen istuvat Kiasman kahvilassa. Naisella on edessään pieni ylihintainen tyrnismoothie ja tee. lineksellä kahvi mustana, jonka hän maksoi hampaitaan narskauttaen. Nainen kuljettaa kättään vuorollaan kostealle smoothielasille ja vuoroon suortuvalle, jota korjaa korvansa taakse. Hänen katseensa vaeltaa ja vilkuilee, samalla kun hän kuvailee ja tulkitsee näyttelyn teoksia: "Itsestäni oli kiinnostavaa, kuinka massiivisia teokset olivat ja kuinka jokainen oli jotenkin venytetty äärimmilleen. Puhallettu aivan pulleaksi, kiskottu ääriasentoon... Jokainen massiivinen kangas lauloi pinkeydestä. Samalla ne olivat niin suuria ja keskeisesti sommiteltuja, että ne tuntuivat suurilta ja kaikkivoipaisilta kuin vuoret. Massiivisuuden yhdistyessä äärimmilleen venytettyyn muotoon, tuntui kuin teokset olisivat

voineet revetä, särkyä ja pirstaloitua mikä tahansa heti. Massiivisesta ja kaikkivoivasta veistoksesta paljastuu herkkyys...." Nainen hymyilee itsekseen pitäessään monologiaan, jonka oli todennäköisesti opetellut viime yönä, kun hänen olisi pitänyt nukkua. Nainen hiljenee katse smoothielasissa ja odottaa lineksen sanovan jotain. Lines ei kuitenkaan sano mitään. Nainen nostaa hitaasti ja epäröiden katseensa linekseen. Lines istuu kädet puuskassa ja otsa kurtussa. Hän valittaa, että kahvi on liian kuumaa. Nainen vetää henkeä sisään ja toistaa: "Sun teokset tulivat mieleeni." Nainen katsoo kuinka lines korjaa asentoaan ryhdikkäämmäksi, mutta valuu saman tien yhtä laiskaan asentoon.

Lines selventää kurkkua: "Hei, kuule.... Tää oli ihan mukavaa ja on ihan imartelevaa, että sulle tuli mieleen mun teokset näistä tekstiiliveistoksista." Nainen katsoo kuinka lines korjaa taas asentoaan, mutta valuu saman tien takaisin selkänojaa ja istuinta pitkin. "Mutta", lines selventää lisää kurkkuaan: "Musta tuntuu, että sä yrität nähdä mussa jotain, mitä mussa ei ole." Nainen tarttuu äkkiä paitansa hihaan ja alkaa pyörittelemään sen kangasta sormiensa välissä. "Mä luulen myös, että sä kaipaat multa jotain, mitä mulla ei ole sulle tarjota. Älä käsitä väärin, sä olet oikein kiva tyttö." Lines muotoilee ja samalla kaivaa vaistomaisesti sätkätarpeita taskustaan. "Eikun, mulle tääkin on ihan ookoo!", nainen punastuu eikä pysty nostamaan katsetta hihastaan. Lineksen tekee todellakin mieli tupakkaa, joten parempi vain sanoa ja päästä yli: "Mä en harrasta mitään sellaista. Mulla ei ole tarvetta millekään sellaiselle. Plus mä osaan olla ääliö." Nainen yrittää mumista väliin: "ei, et sä ole ääliö", mutta lines jatkaa: "Sä ihan varmasti löydät jostain itsellesi parempaa seuraa, jonkun herkän ja ikäisesi." Lines nousee samalla pöydästä sätkätarpeet kädessään. "Mä käyn nyt röökillä."

Nainen katsoo lineksen takin verhoilemaa selkää. Nainen huomaa tärisevänsä. Hän puristaa jalkojaan yhteen ja hänen on mahdotonta lopettaa tärisemistä. Hän yrittää juoda tilkan smoothieta ja sitten teetä, mutta hänestä tuntuu siltä, että hän haluisi oksentaa.

Lines palaa lopulta takaisin sisälle ja lähestyy pöytää kädet taskussa. Nainen on miettinyt, mitä sanoa, että saisi lineksen uskomaan häntä, että hänelle käy kyllä kaikki ja että kyllä lines on herkkä tyyppi, lines on vain ehkä kadottanut sen ajan kanssa. Nainen ei kuitenkaan saa sanaakaan suustaan, vaan katsoo kuinka lines seisaaltaan kurottaa toisella kädellä kahvikuppia, nostaa sen huulilleen ja kulauttaa alas. "Pitää palata työhuoneelle", lines laskee kupin takaisin pöydälle. Hän virnistää naiselle ja kääntyy poistuakseen: "Hyvät jatkot". Nainen vingahtaa: "Odota!" Lines kääntää katseensa takaisin naiseen. "Voidaanko me olla kuitenkin kavereita?", nainen kysyy viattoman kuulloisesti, mutta kuitenkin posket punastuneina. Lines nostaa kulmiaan: "vai kavereita?" ja nauraa päälle. "Tokkiinsa", hän virnistää, kääntää selän ja nostaa käden hyvästiksi.

LUKU 13: Festarit

”Tapahtuma järjestetään Suvilahden Kattilahallissa klo 20-03. Tapahtuma on K-18, eikä siellä tarjoilla alkoholia.” Hannes selaa puhelimen näytöltä tapahtumaesitettä ja kaivaa kuva-kansiosta lipun esille. Hän lähestyy Kattilahallia, jonka edessä on jo ihmisiä jonossa. Monilla on yllään pitkä takki, jonka alta paljastuu verkkosukkahousuja, kumisia polvisukkia ja vinyylisaapikkaita. Yksi roikottaa kädessään kangaskassia, jonka sisältä paljastuu tylliä. Toinen asettelee päähänsä nahkaisia hevosenkorvia ja kolmas kaivaa raippaansa esille.

Hannes on pukeutunut farkkutakkiin, valkoiseen t-paitaan ja farkkuihin. Jalassa hänellä on kangaskengät.

Lipuntarkastaja ottaa Hannesin sisään viiden muun kanssa. Puhelimet jätettyä narikkaan lipuntarkastaja esittelee heille tapahtuman tilat: seksitila, seksitila, bdsm-nurkkaus, seksitila, seksistä vapaa tila ja halinurkkaus. Sekä säännöt: katsoa saa, ilman lupaa ei saa koskea tai liittyä. Tila on syrjinnästä ja rasismista vapaa, älä oleta kenenkään seksuaalisuutta tai sukupuolta. Kaikki mikä tapahtuu tapahtumassa, jää sinne, eikä kenenkään henkilöllisyyttä saa paljastaa tapahtuman ulkopuolella.

Perehdytyksen jälkeen Hannes istahtaa yhdelle neljästä massiivisesta patjasta päätilassa. DJ:n soittama trendikäs ambienssi sekoittuu paukutukseen, voihkimiseen ja harvakseltaan kajahtaviin raipan iskuihin. Kävijäkunta koostuu pääosin kaksikymppisistä ja kolmekymppisistä seksiposiitivisistä ihmisistä.

Hannes tekee huomioita ihmisistä ja näiden harrastamasta seksistä. Hän huomaa olevansa tylsistynyt. Hän kävelee katsomaan bdsm-puolta ja huomaa olevansa hämmentynyt. Hannes käy seksivapaalla puolella, jossa baaritiski sijaitsee. Hän tilaa kookosmehusta, kaakaonibseistä ja vadelmista sekoitetun super juoman. Hannes istahtaa siemailemaan juomaansa ja selaa samalla pöytiin tuotuja seksuaaliterveysoppaita. Ehkä hän vaan ei ole löytänyt sitä mikä häntä kiinnostaa?

Hannes jatkaa kiertelyä ja katselua. Muutama ihminen tulee juttelemaan hänelle hyvin ystävällinen sävyyn ja ehdottomaan aktia. Hannes kieltäytyy kohteliaasti, mutta tuntee silti ällötystä jälkeen päin.

Hannes päättää hiljalleen lähteä tapahtumasta. Hän tuntee epämääräistä ahdistusta ja pettymystä itseensä. Hän luo katseensa vielä kerran päähuoneeseen ja sen jättipatjoille. Ihmiset vehtaavat keskenään ja heillä näyttää olevan todella mukavaa. Kaiken järjen mukaan tämän tulisi olla kai kiihottavaa katsoa? Hannes ei kuitenkaan huomaa tuntevansa mitään.

Hannesin katse kulkee köysillä leikkivästä parista yhdynnässä olevaan pariin, joista katse kulkee epämääräiseen ihmisruuhkaan toisella patjalla. Ihmismerestä nousee polkkatukkainen naisoletettu, jolla on yllään viininpunainen nahkainen harness. Harness istuu kauniisti naisen vartalolla, joka painaa kädellään alas ihmismassasta nousutta partnerinsa päätä. Nahka on aitoa nahkaa sen himmeästä kiillosta päätellen. Remmejä on useita ja metalliset d-renkaat ja soljet kimaltelevat hämärässä valossa. Niin kimmeltävät naisen hampaatkin, kun hän nauraa ja keinuttaa vartaloaan. Hannes huomaa tuijottavansa, joten hän kääntää äkkiä katseensa pois.

Hannes päättää käydä wc:ssä vielä ennen lähtöään. Vessoista tultuaan hän saa itsensä kiinni kuikuilemassa pääsaliin. Narikoilla on tunkua, joten Hannes päättää etsiä naisen. Hän palaa pääsaliin, muttei näe naista samalla patjalla osana ihmismassaa kuin vielä hetki sitten.

Hannes kiertää vielä tapahtumatilan ja saapuu lopulta seksivapaalle alueelle lähelle halinurkkausta. Hän huomaa naisen istumassa pöydässä seurueensa kanssa. Nainen nauraa ja he keskustelevat vilkkaasti jostakin. Ei ole mitenkään mahdollista, että Hannes uskaltaisi keskeyttää kaveriporukan keskustelun lähestyäkseen naista. Hannes jää nojaamaan tiskille ja nielemään tappiotaan. Ehkä hän tilaa vielä veden ja lähtee sitten.

Hannes havahtuu siihen, että nainen ilmestyy hänen viereensä tilaamaan super juomaa. Juomia joutuu odottamaan, varsinkin nyt, kun väki on erityisen janoista ja tiskillä on jonoa.

Hannes tuijottaa käsiään ja ymmärtää, ettei ole puhunut tuntemattomille tai käyttänyt small talkia aikoihin. Hän ei tiedä miten keskustelu aloitetaan. Hannes sivusilmällä luo katseensa naiseen ja tämän harnessiin. Harnessin tikki ei ole konetikkiä vaan käsityötä.

”Hei, anteeksi, tuo sinun harness, se on käsityötä, eikö?”

Nainen kääntää katseensa Hannesiin ajatellen, että joku mies tuijottaa hänen rintojaan. Nainen kuitenkin huomaa Hannesin pehmeäpiirteiset kasvot, arvioi tämän pituuden suomalaisen miehen keskimittaa lyhyemmäksi, sekä alitajuisesti laittaa merkille Hannesin kehon osoittavan pois päin naisesta. Hän ei pidä Hannesia uhkana. He voivat jutella.

”Joo, on. Kotimaista käsityötä.”

Hannes empii hieman jatkaako keskustelua ja miten. Hänen äänensä löytää itsevarmuuden intohimostaan: ”Niin ajattelin. Ompelen itse, en tosin nahkaa. Tuo harness on hienoa käsityötä. Värivalinnat ja istuvuus henkivät tekijänsä kädentaidosta.”

Nainen naurahtaa: ”Kiitos. Suutarina osaan arvostaa sanojasi.”

Hannes tajuaa, että nainen on tehnyt itse harnessinsa. Tuntuu kuin harnessin puna voimistuisi, muuttuisi jotenkin hypnotisoivammaksi. Hannes jatkaa: ”Työskentelen itse

farkun parissa, pääosin paksun 100 prosenttisen puuvillan." Nainen katsoo farkkuun verhoilun Hannesin päästä varpasiin ja arvioi samalla kokeeko tämän viehättäväksi. Mikä ettei. "Onko tämä sinun taidonnäytesi?", nainen hymyilee nyt toisella suupielellään. Hannes vilkaisee olkapäänsä yli. Hän ei pidä siitä, että häntä katsotaan.

"Ei varsinainen taidonnäyte, mutta kohtuu hyvä settinä", Hannes vastaa jotain. Hän on oikeasti hyvin ylpeä kyseisestä farkkuhousut-farkkutakki kombostaan. Hannes yrittää siirtää huomion itsestään takaisin naiseen: "Teetkö harnesseja myyntiin vai omaksi iloksesi?" Nainen yllättyy: "Ai, olisitko halunnut ostaa?" "Tai siis, yritin vain jatkaa keskustelua", Hannes mumisee ja vilkaisee toisen olkansa yli. Nainen nauraa. "Teen tilauksesta tutuille ja tutun tutuille. Oon välillä myös messuilla sun muilla myymässä."

Nainen saa tilaamansa juoman eteensä. Hän on astumassa pois tiskiltä, mutta kääntää kasvonsa Hannesiin: "Jos haluat, voit liittyä seurueeseemme jatkamaan jutustelua." Hannes vilkaisee seuruetta pöydässä. He näyttävät kovaäänisiltä ja hyvin eläviltä, Hannes jäisi jalkoihin ja tuntisi vain itsenä ulkopuoliseksi. "Kiitos tarjouksesta, mutta olen juuri lähdössä." Nainen vilkaisee seurueeseensa ja uudestaan Hannesiin. "No, olisitko halunnut tulla hetkeksi kanssani halinurkkaukseen?" Hannes katsoo yllättyneenä naista silmiin, muttei huomaa niiden olevan vihreät. Vaikka hän katsoo naista, hän tuntee vain harnessin intensiivisen ja tumman punan, joka tuntuu syvältä kuin meren pohja. Ei kai Hannes siinä mitään menetä, jos suostuu? Nainen ottaa Hannesia kädestä ja saattaa tätä kohti halinurkkausta. Naisen käsi on lämmin ja kämmenpuolella on muutama kovettuma johtuen ammatistaan. Naisen pöytäseurueen ohittaessa nainen ottaa juomastaan pitkän hörpyn ja laskee sen sitten pöydälle. "Vahtikaa tuota, tuun kohta takasin." Hannes huomaa, kuinka osa seurueesta vilkaisee häntä uteliaana ja loput vilkaisevat varmaankin kun hän on kävellyt ohi.

"Mä olen muuten Anna", Anna huikkaa perässään tulevalle Hannesille. "Hannes", Hannes vastaa.

Nahka on sileää ja tikit antavat sille rytmiä. Lanka on valittu tarkoin olemaan samaa tummaa punaista kuin nahkakin. D-renkaita roikkuu rivissä remeillä, ne kilisevät kevyesti sormen juostessa niiden päältä. Nahka myötäilee tarkasti vartalon kaaria ja kiristyy sen ympärillä joka hengenvedolla hetkeksi. Kuin toinen iho.

LUKU 14: Kaksikymppiset

lines herää aamulla panetukseen. Hän saa vaivoin silmänsä auki ja tukkoinen nenä rohisee. lines tuijottaa puhelimensa näyttöä lähietäisyydeltä, mutta kaikki on vielä hetken epämääräistä sumua. Joku on ottanut kuvan kellistyneestä siilistä, jolta on amputoitu raajoja ja julkaissut sen instagramiin. Hetken tarkastelulla kuva kuitenkin paljastuu sohvalla istuvaksi koiraksi.

lines käy sosiaalisen mediansa läpi, kuin myös viestisovellukset, etsien olisiko hän saanut sopivasti yhtään booty callia. Hän on epäonninen ja joutuu nousemaan tyhjin käsin aamukuselle.

Vessan peilistä linestä tervehtii harvahiuksinen tummatukkainen polkkapää, jonka iho on kärsinyt elämäntyyliltä. Tupakka, alkoholismi ja unettomuus. Vaikka hän on kolmekymppinen, hän näyttää nelikymppiseltä. lines pesee silmistään eilisen päivän kajaalia.

lines ei kuitenkaan koe, että hän olisi mitenkään huonon näköinen tai että siitä olisi ainakaan mitään haittaa. Hänellä ei ole vaikeuksia löytää seuraa ja aika ajoin linestä jahtaa uteliaat kaksikymppiset. Niin kuin nytkin.

lines pohtii aihetta itsekseen: "Kaksikymppisten huomio on imartelevaa ja heidän kanssaan pelehtiminen on jotenkin mukavan perverssiä. Kaksikymppiset ovat kuitenkin myös piikki perseessä, sillä he eivät osaa ottaa rennosti. Epätoivoisia viestejä "ajatteletko mua nyt?" ja outoa kiukuttelua, kun ei kiinnosta tulla johonkin helvetin Kuvan bileisiin avekiksi, vaan istua kavereiden kanssa irkkupubissa kaljalla ja jauhaa paskaa. Myöskin oletus siitä, että mua ammattitaiteilijana kiinnostaisi jonkun maalauskurssilla maalaamien pillumaalausten analysointi ja hehkuttaminen, kun se selvästikkin on vaihe eikä yhtään mitään uutta, häkellyttävää tai edes provosoivaa." lines tuhahtaa, mutta tuntee tyytyväisyyttä syvällisiin pohdintoihinsa. Tästähän voisi melkein kirjoittaa facebookiin päivityksen. Tai mikä vielä parempaa, kirjoittaa Kuvataiteilijamatrikkeliin omaan profiiliin artist's statementin.

Vitutus kuitenkin lisää panetusta.

lines poistuu vessasta ja kaivaa puhelimensa taas esiin. Hän lähettää muutamalle tutulle viestin. Hän ei kuitenkaan saa haluamaansa vastausta vaan järjestäen: työvuoro, lapsia täytyy vahtia, muuta menoa jne... lines tuhahtaa ja päättää keittää kahvia. Kahvin valuessa puhelin kilahtaa. Se on viesti naiselta, jolle lines ei ollut laittanut viestiä: "Heippa! Mitä puuhaat? Kiinnostaisiko lähteä kahville?" lines tuntee voimakasta houkutusta kutsua nainen kämpilleen, panna tämän pulleaa persettä ja mennä takaisin nukkumaan. Hän kuitenkin tiedostaa, että on nyt vain hieman herkässä tilassa, ja kaiken lisäksi heidän aiemmin sopivat olevansa vain kavereita. Joten lines vastaa: "Keitän just kahvia". Nainen

vastaa saman tien: "Kiva! Tuunko sinne?" lines painaa etusormen ja nimettömän sormenpäät otsaansa vasten ja peittää kasvonsa kämmenellä. Hän huokaisee syvään. "Sori, ei pysty, kauhea krapula", lines vastaa ja laskee puhelimen kädestään ajatuksella, että keskustelu on päättynyt. Puhelin kuitenkin kilahtaa uudelleen: "Ai! Tarvitsetko piristystä? Voin tuoda pizzaa ja voidaan katsoa leffaa." lines miettii, ettei nainen tee tästä järin helppoa, suorastaan pyytää mustelmia suurille pakaroilleen.

"Sori, en kaipaa nyt seuraa, kaipaam vaan panoseuraa, joten sun ei kannata tulla", lines muotoilee ja toivoo nyt viestin menevän perille. Menee hetki ja lines huomaa näytöltä, kuinka nainen aloittaa kirjoittamisen pariin kertaa ja jättää kesken. Ehkä noin kymmenen minuutin päästä tulee vastaus: "No, kyllä me voidaan panna. Jos se helpottaa sun oloa?" lineksellä on edessään kupillinen kahvia, joten lukiessaan viestiä hän epähuomioissaan polttaa huulensa. lines muistaa, että kaksikymppisissä on toinenkin vika, he nimittäin harvoin tietävät mitä todella haluavat ja heidän toimintansa ei ole linjassa sanojen kanssa. lineksen kulmat puristuvat yhteen, joka pahentaa alkavaa nestehukasta johtuvaa päänsärkyä. Miksi hänen täytyy olla tässä se aikuinen, kun he molemmat ovat iän puolesta aikuisia? Sehän oli naisen oma idea olla kavereita. lines kirjoittaa tympeänä viestiin: "Huono idea, kaverit ei pane". Sen jälkeen lines sulkee puhelimensa ja avaa läppäritään videoistopalvelun.

Katsottuaan useamman jakson putkeen, lineksen on pakko laittaa viestiä yhdelle kollegoistaan. Hän ei uskalla kirjautua sisään mihinkään sosiaaliseen mediaan, joten lines kirjoittaa sähköpostiviestin. "Miten sä jaksat näitä kaksikymppisiä!?!?" lines kuitenkin koee, että viesti on kiireellinen, joten hän päättää lopulta kirjautua facebookkiin ja lähettää viestin messengerissä. Kollega on aktiivinen ja vastaakin heti: "Haha! Miten niin?" Kollega on taiteilija, joka opettaa korkeakouluissa vierailevana opettajana. 3-4 viikkoa kestävillä kursseilla kollega ehtii heilastella opiskelijoiden kanssa. Tyypillistä on, että osa heilasteluista jää hetkeksi roikkumaan, joita kollega sitten tuo välillä mukanaan sinne irkkupubiin kaljalle. lines on kuunnellut, miten mies imarteleo heilaansa ja vertaa nuoren taiteilijanalun teoksia suuriin taiteilijoihin, joiden nimet ovat jääneet historian kirjoihin. linesistä välillä tuntuu, että tämä on ilmiö, mihin nuoret taideopiskelijanaiset houkuttelevat: heille toivotetaan, kuinka naistaiteilijat pärjäävät miestaiteilijoita huonommin, joten nuoret naistaideopiskelijat pariutuvat sitten vanhemman miestaiteilijan kanssa kuin imeäkseen valtaa ja asemaa.

lines: "Mussa roikkuu taas yksi... Sanoo, että haluaa olla vaan kaveria, mutta paneminen ois kuitenkin ok...."

Kollega: "No pane sitä?"

I: "Ha. Yritän kuule harjoittaa moraalia. Kerrankin."

K: "No ota sitten puoliseksi?"

I: "Ei kiitos... Oon liian nuori sitoutumaan."

K: ":D Aivan, unohdin tosiaan, että oot vielä nuori kuin uusi nurmi. Puhalla peli poikki? Jos teillä molemmilla on intressit ristiriidassa. Saat vaan päänvaivaa ja toinen sydänsuruja."

I: "Varmaan pakko. Yritin jo kerran kun huomasin, että alko haikailee jotain enemmän kuin casuaalia paneskelua. Ehdotti kuitenkin, jos oltaisiin kavereita, ja mä suostuin. Ei ollu sydäntä sanoa ei, kun toinen oli niin epätoivoinen." lines empii hetken, mutta päättää lisätä: "Eikö susta tunnu koskaan pahalta?"

K: "Mikä? Tarkenna?"

I: "Se, että just näe unelmia ja positiivisuutta täynnä olevat tyypit näkee sussa jotain, mitä sussa ei oo. Tai että sä joka kerta epäonnistut olemaan sitä, mitä ne väittää sun sisällä aidosti olevan?"

K: "En mä tiedä. Mä luulen, että se on vähän niin kuin niiden juttu? Joku luonnonlakiin kirjoitettu pykälä, että positivistit ja pessimistit vetää toisiaan puoleensa? Kyl se on musta ihan kiva tunne, että joku vilpittömästi uskoo muhun, että mun sisällä on jotain hyvää ja että musta tulee vielä jotain. Vaikkei mussa oiskaan ja mun ura on ihan mukavasti jo. Varmaan ainoa ketä muu uskoo muhun yhtä sokeasti on mun oma äiti. Se on ihan jees"

I: "Oonks mä susta herkkä?"

K: "Herkkä kuin lumihiutale."

I: "Eiku oikeesti. Vastaa rehellisesti. Nyt on elämä ja kuolema kyseessä."

K: "...Ootko krapulassa?"

I: "Joo."

K: "Kuinka paha?"

I: "Semi."

K: "Lähetkö kaljalle?"

I: "Joo", johon lines vielä lisää: "Muttet sitten tuo niitä kaksikymppisiä naisiasi mukaan."

K:" :D"

LUKU 15: Anna

Hannes tilaa Kalliolaisen baarin tiskiltä teen. Hän katsoo, kuinka kuuma vesi muodostaa höyryä lasisen mukin pintaan. Baarimikko ojentaa teevalikoiman Hannesille. Valinta on helppo, sillä teevalikoima koostuu pelkästään Liptonin mustasta sitruunateesta.

Tähän aikaan päivästä baarissa ei ole paljoakaan väkeä. Hannes käy istumaan pieneen loosiin. Hän katselee pöydän kantta, jonka pintaan on raaputettu tekstejä.

Baarin ovesta astuu sisään nainen siilillä tukalla ja voimakkailla kissansilmärajuksilla. Hänen nilkkoihin asti ulettava musta nahkatakki narisee, kun hän harppoo suoraan tiskille. Vasta kolmostuopin tilattuaan nainen kääntyy ja huomaa Hannesin.

Nainen laskee tuoppinsa pöytään. "Etkäi ole joutunut kauaa odottamaan?", Anna hymyilee ja otsansa nousee huolestuneena rypyille. Hän avaa takkinsa napit, käy istumaan ja nojaa kyynerpäänsä pöydälle. Hannes huomaa kuinka Anna nopeasti vilkaisee Hannesin edessään olevaa teemukia, muttei kommentoi sitä. Anna ottaa tuopista siemauksen.

"Mitä kuuluu?", Anna kysyy laskematta lasia liian kauas huulistaan. Hannes tuntee itsensä hieman irralliseksi tästä paikasta ja ihmisistä, jotka kasuaalasti siemailevat olutta keskiviikko-iltapäivällä. Nuori hipstermiesporukka istuu nurkapöydässä ja tiskiä vasten nojailee vanhempi nainen, jolla on yllään leopardi-kuviainen turbaani ja bändi-paita.

"Mitäs tässä."

Hannes maistaa varovasti teetä, joka maistuu kitkerältä ja esanssiselta. Hänen kasvoiltaan voi nähdä hetken makumatkan tuottaman kokemuksen. Hannes huomaa Annan katsovan häntä odottavasti. "Entä mitä sinä?", Hannes muistaa kysyä.

Toisen tuopin haettuaan Anna riisuu viimein takkinsa kokonaan. Anna asettelee itsensä rennosti takaisin loosiin, toisen käden sohvan nojalle ja jalat kevyesti ristiin. Hänellä on yllään musta maxi-mekko ja mekon päällä on korumainen harness, jossa muutamaa isompaa o-rengasta yhdistää ohuempi ketju. Kullanvärinen metalli saa Annan oranssiksi maalatut huulet hyppäämään esiin.

"Mikä on sun villein tai erikoisin seksikokemus?", Anna virnistää ja mutristaa samalla huuliaan pudottaessaan jäänrikkojan. Hannes kurtistaa kulmiaan ja menee samaan aikaan hyvin mielteliään että hämmentyneen näköiseksi. Anna naurahtaa. "No mä voin vaikka aloittaa –", Annan silmät syttyvät kun hän alkaa kertomaan ulkomaanreisuustaan Prahaan. Hannesista tuntuu oudolta istua keskellä päivää baarissa ja kuunnella rehvakkaita seksijuttuja samalla kun hän juo teetään. Hänestä tuntuu siltä, että hän voisi lähteä jo. Mutta ehkä se toisaalta on se syy, miksi hän on sellainen kuin on: ehkä hän on aina lähtenyt

liian aikaisin. Ehkä hän ei ole viipynyt riittävän pitkään, että ällötys muuttuisi vetovoimaksi ja kriittisellä hetkellä kiihotukseksi.

Ehkä seksuaalinen vapautuminen on sitä, mistä Anna puhuu. Kaikki ovat seksuaalisia olentoja ja eläimiä, toiset ovat vain estoisempia kuin toiset. Seksuaaliterveyttä on se, kun estoistaan pääsee. Jokaista odottaa euforinen seksi ja tyydytetyksi tuleminen.

LUKU 16: Krapula

lines herää sohvaltaan puoliksi riisuuntuneena. Hänen edessään sohvapöydällä on puoliksi syöty anjovis-leipä ja puoliksi juotu tuoppi. Huoneilmassa väljähtänyt tuoppi tuntuu houkuttelevalta ajatukselta loiventavana, mutta vastaheränneen lineksen huomion kiinnittää piippaava puhelin. Viesti on naiselta: "Mitä teet paraikaa? Oon siellä päin Helsinkiä hoitamassa juoksevia-asioita ja mietin, että voisin piipahtaa sun tykönä, jos satut olemaan kotona. Ihan nopeasti vain. ☺" lines huokaisee korostetusti ärsytystään. Mitä hänen pitäisi tässä vaiheessa tehdä? Nainen tyrkyttää itseään niin, että järki meinaa mennä. "Mä sit panen sua", lines vastaa. Jospa hän saisi naisen säykäyettyä pois. Viestiin ei kuulu vastausta ja lines torkahtaa takaisin sohvalle.

Kauhukseen hän herää ovisummeriin.

lines yrittää hillitä sydämen rytmihäiriöitä keskittymällä kahvin keittoon sillä välin kun nainen nousee rappukäytävän portaita. lines on avannut huoneistonsa oven raolleen, ettei hänen tarvitsisi kuunnella ovikellon ronklutusta. Pian nainen istuukin linestä vastapäätä pöydän ääressä.

Nainen puhuu näennäisesti niitä näitä. lines ei kuuntele vaan miettii, että hänet on ajettu umpikujaan. Maailma on pullollaan ihmisiä joiden kanssa vehtailla ja maailma on pullollaan ihmisiä, jotka haluavat leikkiä perhettä toisten kaltaistensa kanssa. Miksi siis tämä nainen piirittää häntä? Ja miksi lines antaa sen tapahtua? Mikä tässä naisessa on muka niin spesiaalia, että lines antaa jatkuvasti tälle myöten ja viettää aikaa tämän kanssa? Mikä tässä naisessa on vikana, että hän investoi aikaa ja vaivaa linekseen!

lines tarkkailee naista. Tämän äänenpaino on outo ja hän puhuu kuin unohtaisi hengittää välissä. Naisen keho on supussa ja hän jännittää hartioitaan. lineksestä tuntuu, että nainen kuvittelee tuntevansa lineksen paremmin kuin lines itse. Hänestä nainen jahtaa mielikuvituksensa tuotetta. lines seuraa kuinka nainen korjaa hiussuortuvaa korvansa taakse ja katsoo alaviistoon ikkunalaudalla olevaa sitruunapuun alkua. Sitruunapuusta on jäljellä vain varsi. Puun lehdet lepäävät mullassa kuivina. lines ei tiedä onko kyseinen puu kuollut vai hengissä, mutta hän aina välillä kaataa kasville tilkan vettä tai kahvia ohi mennessään.

Niin. Se saa lineksen miettimään, mistä hän voi tietää, onko hänen sisällään jotain, mitä nainen siellä näkee, vai eikö. Mistä lines voi tietää, onko hän sitruunapuun tavoin murroksessa, josta joko lähdetään uuteen kasvuun tai sitten jähmetytään kankeaksi kuoreksi. Ei kai sitä voi tietää, ellei kokeile. "Ota vaimoksi", kollegan sanat nousevat mieleen, vaikkakin ne oli tarkoitettu puoliksi vitsillä. lines katsoo naista, joka jostain syystä välittää hänestä. Ja naisen nähdessä ylevöittäviä ja mukavia asioita, hän assosioi ne linekseen.

Ehkä naisessa olisi kumppaniainesta? Ehkä lineksessäkin olisi, jos nainen sellaista hänessä näkee? Siis jos lines ikinä tahtois, joskus kenties mahdollisesti, miettiä romanttista parisuhdetta. Lines nojaa tuolinsa selkänojaan ja kuvittelee itsensä naisen kanssa edustustilaisuuksiin ja avajaisiin. Nainen olisi miellyttävä esitellä muille, ikäero tuntuisi status symbolilta. Hän kuvittelee naisen vierailevan työhuoneellaan ja kehuu linestä ja taidettaan. Pieni itseluottamuksen boostaus tuntuisi myös hyvältä. Lines kuvittelee heidän elävän arkea, kuten tekevän yhdessä ruokaa asunnollaan. Silloin lineksen mieleen nousee jääkaapissa viilentyvä olut. Nainen tosiaan saattaisi puuttua lineksen juomiseen... Mutta toisaalta se ei välttämättä olisi huono asia? Jos sitä vahingossa raitistuisi, tuskin siitä haittaakaan olisi. Seuraavaksi lineksen ajatukset menevät tupakkaan. Niin, nainen toisaalta saattaisi puuttua myös lineksen tupakointiin. Siihen lines ei suostuisi. Sillä jo pelkkä tupakka ja kahvi sopivat niin hyvin yhteen. Mistä mieleen, lines kurottaa kädellään pöydällä lojuvia sätkätarpeita ja alkaa käärimään.

Lines nousee tuolilta ja käy liesituulettimen alle. Hän käynnistää tuulettimen, jonka jälkeen sytyttää tupakan. Tämä tapa olisi hyvä opetella nyt tulevaisuuden varalta, sillä jos hänellä ja naisella olisi joku päivä lapsia. Lapsia ei sopisi altistaa passiiviselle tupakoinnille. Liesituuletin humisee ja imee osan palavan sätkän savusta.

Ehkä tosiaan lines on pelannut aiemmin vain pienillä panoksilla. Pieni panos on yhtä kuin nopea ja lyhytkantoinen tyydytys. Ehkä isompi panos antaa isomman tyydytyksen? Ehkä sitä voisi kokea jonkin mystisen sielujen kohtaamisen ja silitellä toisen päätä, ihan vain siksi koska välittää. Ei huono?

Ehkä lines ei vain ole aiemmin antanut mahdollisuutta tällaiselle tavalle olla ja kokea maailmaa. Kokea toinen ihminen kokonaan kaikkine puolineen. Ehkä hän on ollut aina liian kärsimätön viemään ihmissuhteitaan riittävän pitkälle, tutustua ja opetella toinen. Miksei hän kokeilisi tämän kerran? Mitä siinä voisi menettää? Ihmisiä on kuitenkin yhä maailma pullollaan, joiden kanssa vehtailla, tämänkin jälkeen.

“Mimosa, hei. Haluaisitsä nähdä mun vanhoja valokuvia Taidekouluajoilta?” Mimosan katse syttyy ja hän hymyillen nyökkää.

LUKU 17: Huora

Hannes ei tahdo nousta ylös sängystä. Hän on maannut siinä jo tovin, niin että futon tuntuu lähinnä epämukavalta alla ja lakana on vääntynyt monille laskoksille. Hannesin vartalo sähisee sähköä, joka ei anna hänen rauhoittua. Hän kääntää kylkeä ja yrittää painaa kasvojaan tynnyyn, jotta voisi unohtua edes hetkeksi. Hän saa vaivoin käännettyä ajatuksensa muualle jahtaamalla muistoa unestaan.

”Miksen mä muista sua, kun mä herään unesta? Peilikuvan tarkka piirros sun kasvoista katoaa, kuin joku ois heittänyt kiven järven pintaan. Entä jos sä oletkin vain vettä? Sulta käy kaikki niin sulavasti, kuin sä näkisit aina ennalta, missä on ne raot ja portit, joiden kautta välttää vastuu.

Mä muistan tutkimuksen, jossa puhuttiin, että vedellä on muisti. Siinä kanssa kerrottiin, että vesilasillinen voi keskustella toisen vesilasillisen kanssa ja muuttua toistensa kaltaisiksi. Ehkä se kaikki vesi on kierrossa. Ehkä mä oon sun tavoin vettä. Ehkä jos mä yritän riittävästi, musta voi tulla sun kaltaisesi.

Mut miten mä saisin suhun yhteyden? Tuntuu, kuin mä hikoilisin sut ulos itsestäni joka aamu. Ehkä sä oot mun märissä lakanoissa.”

Hannes vääntyilee nihkeässä pedissään vielä hetken. Mutta sitten on lähdeävä.

Härkää sarvista kiinni ja sukellus suoraan syvään päähän. Ehkä ujous lähtee kun on naamaansa myöten toisen jalkovälissä. Hannes nousee bussiin.

Hanneksen sormet juoksevat mustasta härännahasta tehtyä raippaa pitkin. Sormien välissä nahka on paksua ja nahan kuvio selkeää. Miksi toisen ihmisen ihoa on niin vaikea koskettaa? Sehän on myös lopulta vain pala nahkaa. Hanneksen katse siirtyy seinällä roikkuvasta raipasta viereiseen hyllyyn, jonka päällä on hopean värisiä metallisia välineitä. Eri muotoisia, umpinaisia ja onttoja, raskaita ja ilmavia. Metallinpinta on huoneenlämmössä kylmä koskea. Kosketuksesta pintaan jää sormenjäljet. Hannesista jää sormenjäljet. Hän tajuaa sen vasta nostettuaan kätensä pinnalta. Tarkemmin katsottuaan, pinnassa on jonkun muunkin sormenjälkiä. Kaikki se tuntuu vain hyvin vastuuttomalta. Että ihmiset tekevät kiimapäissään jotain, minkä vaikutusta eivät täysin ymmärrä. Jättävät toisiin ihmisiin jälkensä ja pahemmassa tapauksessa arpia.

”Hieno kokoelma, eikö”, ääni Hannesin takaa keskeyttää hänen reflektointinsa. Ääni kuuluu kaksimetriselle miehelle, jonka leikkihuoneessa he ovat. Mies on pukeutunut vakosamettihousuihin ja college-paitaan, sillä Hannesillä ei ollut erikoistoiveita miehen pukeutumisen suhteen. Hannes vilkaisee miestä ja vilkaisee taas seinää, jonka koko mitalla on erinäisiä bdsm-välineitä. Hän etsii sanoja, samalla kun mies istahtaa vastapäätä olevalle nahkasohvalle. Nahkasohvan päällä on rivi erilaisia läpsyttimiä ja puisia keittiövälineitä.

Mies kurottaa kädellään niistä muutamia. "Heti kun olet valmis...", hän sanoo pehmeästi samalla levittäen läpsyttimet kädessään viuhkaksi.

Härkää sarvista kiinni. Sukellus suoraan syvään päähän. Ehkä ujous lähtee kun on lattialla alasti kontillaan.

Hannes tuntee heikotusta raajoissaan ja yrittää olla miettimättä kehonsa viestejä. Hän istahtaa miehen viereen sohvalle ja kuulee kuinka se narahtaa. Hannes saa eteensä viuhkan, josta nostaa suosikkikorttinsa. Hannes vilkuilee läpi vaihtoehtojaan. Hänellä ei ole aavistustakaan. Mies huomaa Hannesin epäröivän ja laskee läpsyttimet kädestään lattialle. "Voidaan myös aloittaa ihan vaan kämmenellä", mies puhelee rauhallisella äänellä. "Jätänkö mä housut päälle? Vai riisunko mä ne?", Hannes kysyy ja yrittää löytää ääneensä analyyttisyyttä. Tämähän on vain testi ja tutkimus. Niin. Eihän sitä voi tietää mistä pitää, ellei kokeile. "Mikä sulle itsellesi on mukavinta", mies vastaa.

Hannesin vyönsolki kilisee, kun hän laskee farkkunsu puoleen reiteen ja käy nojaamaan pukkia vasten. Hän tuntee kuinka paljas ihonsa paljastuu farkun alta ja ilmavirta saa ihokarvansa nousemaan pystyyn. Keho yrittää pörhistellä olematonta karvapeitettään, näyttääkseen isommalta ja uhkaavammalta, jotta se jätettäisiin rauhaan.

Session jälkeen mies saattaa Hannesin ulos leikkihuoneesta asunnon läpi kohti ulko-ovea. Pienikokoinen pörheä koira juoksee tervehtimään Hannesia läpikulkumatkalla ja keittiöstä kuuluu naisen ääni, joka puhuu puhelimeen. Eteisessä on kaikenkokoisia kenkiä. Hannes kiittää ja lähtee, kulkee julkisilla takaisin kotiinsa. Seuraavana päivänä hänellä on paha herpesärky.

LUKU 18: Ihana iltapäivä

lines herää vaaleanpunaisista pellavalakanoista, joissa tuoksuu mietona syreeni. Hän vaivoin availee silmiään ja kuulee kuinka nokkansa rohisee. "Muistitko laskea ikkunaruutuja?", Mimosa hihkaisee tyynymeren harjanteen toiselta puolelta. lines vain huokaisee ja uppoaa syvemmälle upottavaan patjaan. "Nukuitko hyvin? Mitä unia näit?" Mimosa jatkaa. lines vain maiskuttelee kuivaa suutaan ja unelmoi aamukahvista.

Vasten energiatasojaan, lines pilkkoo vihersmoothien ainesosia aamupalapöydässä. Hän muistaa reseptin ulkoa ja lisää fenkolia, vaikkei siitä itse pidäkkään. Mimosa seuraa tarkkaavaisesti, kun lines surauttaa smoothien tekosekoittimella ja kaataa sen sisällön tasan kahteen matalaan lasiin. lines ojentaa Mimosalle smoothien. Mimosa ottaa pitkän siemauksen ja jää makustelemaan makua ja koostumusta, siinä missä lines vain kastaa huulensa ja siirtyy suoraan kahviinsa, mustana.

lines avaa työhuoneensa ulko-oven ja on astumassa korkean kynnyksen yli sisälle. Silloin hän muistaa, että on muuttunut mies. lines pakittaa kynnykseltä ja viittoo kädellään, jolloin Mimosa astuu sisään työhuoneelle ensin.

Työhuoneen keskellä kohoaa kolme suurikokoista metalliveistosta, jotka kaikki ovat keskeneräisiä. Muodot ovat pehmeän aaltoilevia ja suurpiirteisiä, kuin unista. "Tulevatko nämä kaikki kolme Nordströmin näyttelyyn?", Mimosa kysyy ihailien paljon päätään korkeampia veistosten raakileita. "Tarkoitus olisi", lines toteaa töihinsä katsomatta ja lamsii veistosten välistä toiselle puolelle työhuonettaan. Hän saapuu kolmea veistosta pienemmän veistoksen äärelle, joka on peitetty nuhjuisella lakanalla. Lakanaan on tilanteen vaatiessa pyyhitty otsaa, öljyä, vaseliinia ja vahaa. "Tää on itse Saatana", lines toteaa ja vetää likaisen lakanan veistoksen päältä. Alta paljastuu murheen kryyni, jonka metallista pintaa on nuijittu, taivutettu, väännetty, pullistettu, rei'itetty, blankattu, kiillotettu, hiplattu, rakastettu ja laiminlyöty. "Vittu tää on hirvee", lines röhöhtää. Mimosa saapuu veistoksen äärelle. Se on aivan erilainen kuin kaikki muut lineksen veistokset. Se on esteettisesti epämiellyttävä, kovaääninen, lahjaton, ottaa tilaa ja sen läsnäolo ärsyttää. Mutta Mimosasta kaikista häkellyttävintä on se, ettei teos ole millään muotoa herkkä. lines kääntää selkensä veistokselle ja pudistelee päätään. Mimosa katsoo veistosta vielä hetken ja tuntee kuinka mielikuvansa lineksestä saa särön. Mimosan on pakko peittää veistos lakanalla ja hän toivoo, ettei olisi nähnyt sitä ollenkaan.

LUKU 19: Vastuu

Hannes tuijottaa työhuoneensa ovea keittiön tuolilta. Hänestä tuntuu kuin vatsansa tahtoisesti pyörähtää ympäri. Hän kuvittelee itsensä astuvan sisään huoneeseen samalla kun hän tarkkailee itseään tuoliltaan. Hän kuvittelee selkensä katoavan sulkeutuvan oven taakse. Kerta toisensa jälkeen, uudestaan ja uudestaan. Hän kuvittelee kävelevänsä keittiön poikki joka kerta samalla tavalla, astuvan samoille lattialaudoille, osaavan tarttua ovenkahvaan vaikka silmät sidottuina ja tunnistavansa juuri nimenomaisen oven tavan narahtaa sen avautuessa ja sulkeutuessa. Reitti on hänelle niin tuttu, se on syvällä hänen selkärangassaan, ehkä jopa alitajunnassaan. Jos hän olisi kauhunvallassa ja joutuisi paeta huoneistossaan, hän pakenisi vaistonvaraisesti juurikin työhuoneeseensa. Hän on monta kertaa paennut ahdistuneisuutta, irtaantumisen ja epätodelliseksi itsensä tuntemisen tunnetta työhuoneeseensa ja pian kankaan pinnan tuntu ja tasaista tikkiä suriseva kone ovat saanet maadoitettua hänet. Pois omasta päästään, takaisin sisään kehoonsa toimijana ja välineenä toteuttaa käsillään jotain olevaksi fyysiseen todellisuuteen.

Nyt Hannes kuitenkin tuntee kuvotusta työhuonetta kohtaan. Hän näkee mielessään omat naiivit kasvonsa, jotka intoa täynnä odottavat, että pääsevät uittamaan silmiään loputtomassa sinisessä meressä, jota halkoo kultainen säde. Miten hän on saattanut olla niin yksinkertainen hölmö, että hän on rakentanut elämänsä tämän yhden asian ympärille? Pitänyt sitä kaikkein tärkeimpänä, kuin hän olisi kiertolainen ja tämä universumin keskipiste ja laki. Mutta samaan aikaan vaikka hän halveksuukin entistä itseään, halveksuu hän nykyistäänkin. Hannes tuntee itsensä likaiseksi. Niin likaiseksi, että jos hän nyt astelisi työhuoneeseen, jäisi hänen jaloistaan lattialle tahma, joka ei lähtisi pesemälläkään pois. Kangas muuttuisi hänen käsissään tomuksi ja kultainen lanka hapettuisi harmaaksi. Se, mikä tuota työhuonetta käytti, oli sinilimäinen lapsi, eikä nykyisellä ihmisrievulla ole sinne asiaa tai pääsyä. Hän on niin likainen.

Hannes sulkee silmänsä ja yrittää maadoittaa itsensä. Ajatukset lattiasta jalkojen alla harhaantuvat pian tunteeseen paksusta kuolleesta iho- ja eritekerroksesta, joka peittäisi hänen koko kehonsa. Ilma tuntuu samealta ja väljähtyneeltä jähmeiden ja tukkoisten ihokarvojen aistimana. Hänen on päästävä peseytymään. Hän on niin likainen. Hannes jättää vaatteet päällensä ja avaa veden. Hän antaa suihkun lyödä suoraan kasvoihin.

”Miksi se kaikki käy sulta niin helposti? Mikä mussa on vikana?”, Hannes säätää vedenlämpötilaa kylmemmälle. ”Miksen mä löydä mun paikkaani? Mikä on mun osani ja tarkoitukseni kaikessa tässä?” Suihkun viilentyessä sydämen tykytys tihenee ja hengitys vaikeutuu. Rintakehä poukkoilee. Hannes nostaa kädet päällelleen. Hänen märät hiuksensa tuntuvat limaisilta ja harvoilta lonkeroilta.

”Onko mun roolini olla sun tuskainen muusa, josta sä nyljet kaiken viattomuuden ja haavoittuvuuden omaan käyttöösi, koska sussa ei sitä ole?” Hannes huohottaa suu auki. ”Tiedätkö, nyt sitä ei ole enää mussakaan jäljellä. Joten mitä sä nyt teet?” Hän sulkee hanan ja käy suihkun alta peilin eteen. Lattialle muodostuu lammikko litimärkien vaatteiden tiputtaessa vettä. Hannes katsoo peilikuvaansa ja hänen on vaikea tunnistaa kasvojaan. Hannesista tuntuu kuin kasvojaan peittäisi yhä paksu kerros kuonaa, joka ei vain irtoa. ”Mikä oikeus sulla on lainata mua, kun mä en saa sulta vastineeksi mitään hyvää takaisin? Päinvastoin, mä maistan tupakan ja mahahapot heti ensimmäisenä aamulla, eikä se maku lähde vaikka mä hinkkaan ja hinkkaan!”

LUKU 20: Tuho

lines herää siihen, ettei hän saa henkeä. lineksen makaava keho jäykistyy puoli-istuvaan asentoon ja hän haukkoo henkeä. Mimosa havahtuu heränneeseen linekseen.

”Nukahditko?”, Mimosa kysyy nostamatta päätään lineksen sylistä, vaan tekee asentoaan mukavammaksi sohvalla. Hämärää huonetta valaisevat läppäriin näytöltä pyörivät lopputekstit. lines hengittää suun kautta hengästyneenä ja hänen on vaikea paikantaa kuka mikä ja missä hän on. ”Mä taisin just nähdä painajaisen”, lines vastaa hämmentyneenä. ”Ai? Mut ethän sä näe painajaisia”, Mimosa ihmettelee ääneen ja jatkaa: ”Millaisen painajaisen?”

”Mun pitää käydä työhuoneella.”

lines jättää Mimosan asuntoonsa ja ottaa taksin työhuoneelleen. Työhuoneella häntä odottaa pimeä halli, jossa keskeneräiset veistoksensa uinuvat tyyninä. Työhuone on hämärässäkin tuttu näky, mutta jokin saa sen tuntumaan uhkaavalta. lines ei sytytä valoja, vaan seisoo pimeässä veistostensa edessä tuntien painetta rintakehässään. Hänen jalkansa tuntuvat huterilta ja pää sekavalta. Mahtipontiset veistokset tuntuvat hämärässä jumalien kaltaisilta olennoilta, joita lines on unohtanut palvoa. Ne tuntuvat synkiltä ja painostavilta, korkeammilta kuin ennen. Niiden massa pystyisi helposti murskaamaan hänet. lines kerää rivakasti lakanoita ja purjekankaita työhuoneen lattialta ja nurkista, joilla peittää veistokset. Hän kipuaa ylös a-tikkaita ja yrittää olla katsomatta kuvajaistaan veistosten metalliselta pinnalta. Kun jokainen teos on peitetty, lines lähtee työhuoneelta julkisilla.

Mimosa on unessa, kun lines lopulta saapuu takaisin. lines kulkee hiljaa asunnon poikki ja pysähtyy makuuhuoneen oviaukolle. Hän sytyttää sätkän ja katsoo hetken sängyllään nukkuvaa Mimosaa, jonka vartalo kohoilee tyynesti. lines käy istumaan sängylle ja hengittää savua. Mimosan kasvot ovat rauhalliset ja saavat epätodellisen kajon hämärässä huoneessa. lines on sanomassa jotain, mutta vaimentaa kurkkuun jäävät sanat vetämällä henkeen. Lopulta Mimosa herää sanoihin: ”Tää oli tässä. Sun pitää lähteä nyt.”

LUKU 21: Nordström

lines pitää auki suurta halliovea kehonsa painossa, kun lähettifirma kARRÄÄ tilausta työhuoneelle. lines antaa kuittauksensa rahtikirjaan ja kuorma-auton ajettua pois työhuoneen edustalta, lines sulkee ovet. Hän purkaa lähetystä ja viimeisen kerroksen solumuovia repiessään lines näkee kasvojensa heijastuksen metalliselta pinnalta. lines silmäilee metallisia levyjä ja laskee niiden kappalemäärän. "Tämän pitäisi riittää", hän toteaa ja vilkaisee alkuperäisiä, keskeneräisiksi jääneitä Nordströmin näyttelyyn tarkoitettuja veistoksia, jotka ovat yhä kankaiden peittämiä. "Mä aloitan alusta.", lines toteaa itselleen: "Tulee kiire, mutta mulla on kyllä riittävästi aikaa", hän tsemppaa itseään.

lines istahtaa työhuoneen sohvalle ja kaivaa taskustaan rypistyneen paperin, johon hän on luonnostellut teossuunnitelmansa. lines päättää vielä tarkistaa näyttelytilan maksimikantokyvyn ja mitat. Hän avaa puhelimeltaan sähköpostinsa, jolloin huomaakin juuri saaneensa Nordströmiltä sähköpostia.

lines avaa viestin. Hän silmäilee sen läpi, muttei ymmärrä, mitä siinä sanotaan. lines lukee sähköpostin katse poukkoillen eri sanojen ja rivien välillä, kunnes hän lukee sen lause kerrallaan. lines tuntee päänsä kevyeksi, räpsäyttää silmiään muutaman kerran ja yrittää kiinnittää katseensa hetkeksi lattialla oleviin naarmuihin ja likaan. lines lukee sähköpostin uudelleen, muttei vieläkään ymmärrä, mitä siinä sanotaan. Ainoat ymmärrettävät sanat koko viestissä ovat: "Näyttelyaikasi on peruttu". Mutta itse syytä perumiselle on mahdotonta löytää sähköpostin ympäröivästä sanavalinnoista.

lines löytää todellisen syyn näyttelyajan perumiselle aivan sähköpostin lopusta. Sähköpostin on allekirjoittanut Nordströmin puheenjohtaja kaksiosaisella sukunimellä. Toinen sukunimistä kuulostaa tutulta. lines sulkee hetkeksi silmänsä ja yrittää saada mieleensä mistä nimi on tuttu. Hän näkee itsensä nousevan kerrostalon rappukäytävää. Askeleet kaikuvat, kun hän saapuu puiselle asunnonovelle. Ovessa on postiluukun päällä nimikyltti, jossa on tuttu sukunimi. lines soittaa ovikelloa ja kuuntelee, kuinka askeleet lähestyvät ovea. Oven auetessa ensimmäisenä rappukäytävään leijailee syreenin tuoksu. Sitten hän näkee kasvot, jotka vilkaisevat häneen nopeasti ja yrittävät peitellä hymyään. Mielikuva haihtuu.

"Mimosa."